

TATAI –
TÓVÁROSI

HARANGSZÓ

A GYÜLEKEZET ÜNNEPI ÉRTESETŐJE

Alapítva: 1995. Megújítva: 2004.

XX. évfolyam 4. sz. – 2024. Karácsony

Karácsonyi jelenlét: Immánuel

Listát írni legtöbbször praktikus, és sokszor költség-hatékony is.

A kigondolt karácsonyi menü elkészítéséhez legyen minden kéznél, és ne essünk az impulzus-vásárlás csapdájába: mikor meglátunk valamit, megtetszik, viszont amire szükségünk van, elfelejtjük a kosárba tenni.

December elején a kisgyermek is lehet, hogy listát készítettek a Mikulásnak, mi mindenre vágnak azért cserébe, hogy jók voltak az évben. (Hogy a szülők hogyan értékelik ugyanezt, tényleg olyan jók voltak-e, az megint egy más kérdés...) Lehet, hogy listát írtunk a karácsony előtti munkahelyi hajszában azért, hogy minden feladatot befejezhessünk az ünnepre.

Milyen sokat teszünk egy ünnepért, igaz? Milyen sokat teszünk egy olyan karácsonyért, amire vágyunk!

Aztán nemegyszer szembesülünk azzal, hogy egy megálmodott karácsony nem biztosítható be még a legkörülmétezőbb terveink és készüléseink ellenére sem. Semmilyen étel, semmilyen ajándék nem tudja feledtetni, sem megoldani, amikor valaki számunkra nagyon fontos hiányzik az ünnepből.

Mert idén már nincs velünk...

Vagy mert elköltözött....

Vagy mert messze ment...

Semmilyen étel, ajándék nem tudja feledtetni vagy gyógyítani azokat a mély sebeket és feszültségeket, amelyek kiobbannak közöttünk. Egy ajándék, bármilyen értékes legyen, nem segít megoldani a köztetek lévő távolságot. Semmilyen étel, ajándék nem tud egészséget biztosítani az ünnepekre, bármilyen jól elkészített legyen. Mert vannak azok a helyzetek, élelmények, amelyek megoldhatatlanok, kibogozhatatlanok.

Mennyiszer viszonyulunk Istenhez is úgy, hogy azt várjuk, tegyen és tegyen értünk, cselekedeteivel gyorsan

és hatékonyan oldjon meg problémákat, biztosítsa a kéréseink teljesülését.

Az első karácsonyon megoldhatatlan volt a lakhatás, a kényelmes szülés, a családi bensőséges ünneplés és a békés ország. Mi történt helyette? Isten úgy döntött, hogy van több a cselekedetknél: a jelenlét. Isten úgy döntött, hogy Krisztusban mindörökké velünk van.

Karácsony a jelenlét ünnepe.

A beteljesült prófécia így hangzik: „*Íme, egy fiatal nő, aki most várandós, fiút fog szülni, és Immánuélnek nevezi majd el.*” (Ézs. 7,14)

Immánuel pedig azt jelenti: Velünk az Isten!

Készek vagyunk-e szembesülni azzal, hogy az életben vannak olyan helyzetek, tragédiák, amelyekre nincsenek válaszok és megoldások? Amelyekre az egyetlen gyógyír Isten személyesen megtapasztalható jelenléte Krisztusban!

Karácsony a jelenlét ünnepe, és három fontos kérdést ajándékoz nekünk.

Az első: Jelen van? Van helye Jézusnak az ünnepünkben? Kezdhettük akár apró lépésekkel is. Egy imádság az asztalhoz ülve...

A második: jelen vagyok az ünnepben? Jelen vagyok, akármilyen kihívás is legyen megálljt parancsolni a karácsonyi túlbuzgó vendéglátó feladatoknak, vagy megálljt parancsolni

a magány és a fájdalom bénító hatalmának, és meghívni Jézust a jelenünkbe, akármilyen is legyen...

Harmadszor: jelen vagyunk a környezetünkben, mint gyülekezet? Van cselekedeteket meghaladó odahajló, meghallgató, együtt örülni és sirni tudó jelenlétünk?

Adja meg Isten, hogy idén karácsonykor bele tudjunk kapaszkodni Isten beteljesült ígérétebe, Krisztusba, aki közösséget vállal velünk!

Bogyó Zsófia beosztott lelképásztor

Ünnepi istentiszteletek

Tóvárosi Kistemplom (Somogyi B. u. 5.)

December 24., Szenteste	16.00
December 25., Karácsony	09.00 (úrvacsora)
December 26., Karácsony	09.00
December 31.	09.00
Január 1.	09.00 (úrvacsora)

Tata, Református Templom (Kocsi u. 15.)

December 24., Szenteste	16.00
December 25., Karácsony	10.00 (úrvacsora)
December 26., Karácsony	10.00 (úrvacsora)
December 31.	10.00
Január 1.	10.00 (úrvacsora)

December 31-én a hagyományos tókerülésre kerül sor, indulás 17 óra körül a templom elől.

...És ti hogyan fogadtátok? *(Modern legenda)*

Modern legenda... Ilyen is van? Hogyne volna! Egy-egy történet elbeszélése során egykor is, ma is a legenda célja nem a „történeti hűség” vitathatatlan előadása, hanem az akár megtörtént, akár meg nem történt eseménynek a lelki épülést segítő tanulságának a megfogalmazása.

Ilyen „modern legenda” a **Mars-lakók és a pápa találkozása**. Több formában is találkozhattunk már vele.

Hogyan-hogyan se, beszélgetni kezdtek, és kölcsönösen megértették egymást. Az is kiderült, hogy a marslakók Jézust is ismerik.

Azt is elmondták, hogy évente-két évente karácsony táján visszajár hozzájuk a Marsra. Rövidebb-hosszabb időt náluk tölt. Tanítja őket. Meggyógyítja a betegeket. Összebékíti a haragosokat. Vigasztalja a szomorkodókat. Énekelnek, imádkoznak együtt. Amikor aztán elköszön, mindig gazdagon megajándékozzák, és örülnek, amikor újra visszatér hozzájuk.

– Nekünk is megígérte, hogy visszatér; de lassan kétezer év eltelt azóta, és hozzánk még nem jött vissza, – mondta elgondolkozva a pápa.

A marslakók egymásra néztek, majd egyikük megkérdezte:

– Amikor először járt nálatok, akkor **ti hogyan fogadtátok?**

A pápa lehunyta a szemét, és elvonult előtte Jézus földi életének néhány eseménye:

Betlehemben nem volt számára hely a szálláson *(Lukács 2,6)*.

Még két éves sem volt, amikor Heródes király emberei halálra keresték, és meggyilkoltak minden két évesnél fiatalabb fiúgyermeket Betlehemben és környékén *(Máté 2,16-18)*.

„A saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt” *(János 1,11)*.

A názáretiek szakadékbba akarták taszítani *(Lukács 4,29-30)*.

Összeesküvést szöttek ellene *(Máté 12,14-15 és párhuzamos helyei)*.

Megkövezési kísérletről olvasunk *(János 10,31-39)*.

Végül gúny, korbács, kereszthalál... *(mind a négy evangéliumban)*.

És a pápa nem válaszolt a kérdésre.

Mi most hogyan fogadjuk hát?

A Mesterhez illő mesteri módon foglalta össze Szőnyi Benjámin karácsonyi éneke (részletek):

„...ha nincs a vendégházakban helyed

Ímhol van szívem, itt hajtsd le fejed...

Kereslek Uram, engem Te is keress,

Szeretlek, tudod, ó hát Te is szeress!

Tedd egy szívvé szívemet szíveddel,

Ejts rabul engem hívó szemeddel...”

(az 1948. évi énekeskönyv 321,6-7. verséből. Az énekeskönyv szerint a 144. zsoltár dallamára énekelendő. De a 32. zsoltár dallamára is lehet, amire énekeljük a virágvasárnapra éneket is: „A nagy Király jön hozsánna, hozsánna”).

A legnagyobb karácsonyi ajándék készen van számunkra:

Isten *„lelki javaival népét meglátogatja, megtérését várja...”*

(350. dicséret 4. versszaka, Pécselyi Király Imre énekszövege).

Anyakönyvet lapozgatva

A keresztség sákramentumában részesült:

2024. szeptember 29. Csiszár Benedek
2024. szeptember 29. Szabó Bendegúz
2024. október 6. Kácsér Kamilla
2024. október 20. Lakatos Ádám
2024. november 10. Straubinger Alexandra
2024. november 10. Straubinger Tamara

Akikért a harang szól...

2024. október 11. Merényi Gyula (89 éves)
2024. október 19. Acsai Brigitta (52 éves)
2024. október 21. dr. Békefi Dezső (83 éves)
2024. október 25. Szücsné Cziráki Ibolya (68 éves)
2024. nov. 7. Babai Edit Katalin (59 éves)
2024. nov. 8. Füssy Bence (32 éves)
2024. nov. 11. Baumgartner Ferencné sz. Rácz Rozália (77 éves)
2024. nov. 12. Erl Ferenc (69 éves)
2024. nov. 14. Tóth Lajos (78 éves)

*Isten vigasztalása legyen elhunyt testvéreink
itt maradt gyászoló szeretteivel!*

Három fa története

Egyszer egy hegy tetején három kis fa állt és arról álmodozott, hogy mivé akarnak válni, ha felnőnek.

Az első kis fa felnézett a csillagokra, és így szólt: „Kincset akarok tartani. Azt akarom, hogy arannyal borítsanak, és drágakövekkel teljenek. Én leszek a világ legszebb kincsesládája!”

A második kis fa az óceán felé tartó kis patakra nézett. „Hatalmas vizeken akarok utazni, és hatalmas királyokat vinni. Én leszek a világ legerősebb hajója!”

A harmadik kis fa lenézett a lenti völgybe, ahol elfoglalt férfiak és nők dolgoztak egy nyüzsgő városban. „Egyáltalán nem akarom elhagyni a hegycsúcsot. Olyan magasra szeretnék nőni, hogy amikor az emberek megállnak, hogy rám nézzenek, az égre emeljék a tekintetüket, és Istenre gondoljanak. Én leszek a világ legmagasabb fája.”

Évek teltek el. Jött az eső, sütött a nap, és magasra nőttek a kis fák. Egy nap három favágó mászott fel a hegyre. Az első favágó ránézett az első fára, és azt mondta: „Ez a fa gyönyörű. Nekem tökéletes.” Fénylő fejszéjének csapásával kidőlt az első fa. „Most gyönyörű láda lesz belőlem. Csodálatos kincset fogok őrizni!” – mondta az első fa.

A második favágó ránézett a második fára, és azt mondta: „Ez a fa erős. Nekem tökéletes.” Fénylő fejszéjének csapásával a második fa kidőlt. „Most hatalmas vizeken fogok hajózni!” gondolta a második fa.

A harmadik fa érezte, hogy összeszorul a szíve, amikor az utolsó favágó ránézett. Egyenesen, magasan állt, és bátran az ég felé mutatott. De a favágó fel sem nézett. „Bármilyen fa jó lesz nekem” – motyogta. Fénylő fejszéjének csapásával a harmadik fa kidőlt.

Az első fa megőrült, amikor a favágó bevitte egy asztalosműhelybe. De az ács a fát állatok etetődobozává alakította. Az egykor gyönyörű fát nem borították arannyal, sem kincsekkel. Fűrészporral vonták be, és szénával töltötték meg az éhes haszonállatok számára.

A második fa elmosolyodott, amikor a favágó egy hajógyárba vitte, de aznap nem készült hatalmas vitorlás. Ehelyett az egykor erős fát kalapálták, és egy egyszerű halászcsónakká fűrészelték. Túl kicsi volt és túl gyenge ahhoz, hogy óceánon vagy akár folyón vitorlázzon; ehelyett egy kis tóhoz vitték.

A harmadik fa összezavarodott, amikor a favágó erős gerendákra vágta, és egy fatelepen hagyta. „Mi történt?” – tűnődött az egykor magas fa. „Csak azt akartam, hogy a hegy tetején maradjak, és Istenre mutassak.”

Sok-sok nap és éjszaka telt el. A három fa majdnem elfelejtette álmait. Am egy éjszaka, fény ömlött az első fára, amikor egy fiatal nő az etetődobozba tette újszülött babáját. „Bárcsak csinálhatnék neki bölcsőt” – suttozta a férje. Az anya megszorította a kezét, és elmosolyodott, ahogy a fény megvilágította a sima és erős fát. „Gyönyörű ez a jászol” – mondta. És hirtelen az első fa tudta, hogy a világ legnagyobb kincsét őrzi.

Egyik este egy fáradt utazó és barátai zsúfoltak be a régi halászhajóba. Az utazó elaludt, amikor a második fa csendesen kihajózott a tóba. Hamarosan mennydörgő és tomboló vihar támadt. A kis fa megremegett. Tudta, hogy nincs ereje annyi utast biztonságosan átvinni szélben és esőben. A fáradt ember felébredt. Felállt, kinyújtotta a kezét, és így szólt: „Hallgass el, némulj meg!” A vihar olyan gyorsan elállt, mint ahogy elkezdődött. És hirtelen a második fa tudta, hogy a menny és a föld királyát hordja.

Egy péntek reggel a harmadik fa megijedt, amikor a gerendáit kirántották az ottfelejtett farakásból. Összerezcent, ahogy a dühös gúnyolódó tömegben vitték keresztül. Megborzongott, amikor a katonák rászegezték egy férfi kezét. Csúnyának, durvának és kegyetlennek érezte magát.

De vasárnap reggel, amikor felkelt a nap, és a föld megremegett alatta az örömtől, a harmadik fa tudta, hogy Isten szeretete mindent megváltoztatott. Valahányszor az emberek a harmadik fára gondolnak, Istenre gondolnak. Ez csodálatosabb volt, mint a világ legmagasabb fájának lenni.

(ismeretlen szerző)

Felfogni nem lehet, csak elfogadni – *Bizonyságtétel*

Harminchét éves voltam, amikor átadtam életemet Istennek. Megtérésemig azonban olyan volt az út, mint egy hullámvasút, sokszor fent és sokszor lent.

Katolikus, hagyományörző családba születtem, rendszeresen jártam templomba, szorgos ministráns voltam. Majd elsőáldozó és bérházi is. Tinédzserként azonban egyre lázadóbb lettem, nemcsak az egyház ellen, hanem a szüleimmel szemben is. Egyre kevésbé értettük meg egymást otthon.

Ezért szinte megkönnyebbülés volt, amikor **18 évesen elköltöztem otthonról**, miután felvettek egy budapesti egyetemre. Új perspektíva nyílt meg előttem, élni a saját életemet. Egyre inkább ateista lettem, egyáltalán nem vonzottak a vallásos liturgiák, úgy gondoltam, a keresztyénséget csak a szegényeknek, elesetteknek találták ki. Képmutatásnak tartottam a templomok gazdagsága és a hívők szegénysége közötti különbséget. Nem sok belátás volt bennem az elesettek iránt, azt gondoltam, mindenki a maga szerencséjének kovácsa. Szüleim irányába is egyre gőgösebb lettem, kezdtem lenézni őket, hogy milyen maradiak ők ott falun hozzám képest, aki a felvilágosult nagyvárosban él. A teljes önmegvalósításhoz már csak egy jó állás hiányzott. Ehhez meg kellett tanulnom angolul. Isten humora volt, hogy elküldött külföldre 1 évre fogyatékos felnőttek közé – érzékenyíteni a jellememet.

Skóciában megismerkedtem a feleségemmel, Dortéval.

És innentől kezdve felgyorsultak az események, néhány év múlva már Dániában voltunk, összeházasodtunk és családot alapítottunk. Feleségem családja nagyon befogadó volt és hívő. Elkezdtem újra érdeklődni a hit iránt, és közösségbe járni, a helyi protestáns gyülekezetbe.

2003-ban aztán családotul Magyarországra költöztünk, a Budapesti Fasori Református gyülekezetbe kezdtünk el járni.

Harminchét éves voltam. Jó ember. Úgy általában. Nem loptam, nem követtem el súlyos bűnöket. A lelkiismeretemtől vezérelve többnyire a jót választottam a rossz helyett. Mondhatjuk vallásos voltam.

Már több éve jártam gyülekezetbe. Örömöm telt az istentiszteletekben, különösen az igehirdetésekből. Sok jó barátom volt a gyülekezetben, igazi közösségre találtam. A lelkipásztort is nagyra tartottam, Isten elhívott szolgájának. Tetszett az, hogy arról beszélt, lehetséges Istenrel személyes kapcsolatban lenni. Ehhez nem kell mást tenni, „csak” megtérni. Nehezen értettem meg, mi az, hogy megtérni, még könyvet is olvastam magáról a folyamatról. De nem működött, valami még hiányzott.

És aztán elérkezett 2005 augusztusa. Elmentünk a gyülekezettel a családi hétre Nagybörzsönybe, ahol újra szóba került a megtérés. Napokon át arról beszélgettünk, hogy mit is jelent megtérni. Először azt kellett megértenem, hogy miért van szükségem a megváltásra. Belátni, hogy bűnös vagyok, és hogy nem tudok a bűntől a magam akarataiból megszabadulni. Csak így kerülhetek közel Istenhez. Elfogadtam, hogy Isten egyszerűen fiát adta értem is, hogy el ne vesszek a bűnben. Jézus a kereszten értem is meghalt, megváltotta a bűneimet. A feltámadása pedig remény számomra is az örök életre. Azt is megértettem, hogy mindezt emberileg felfogni nem lehet, olyan ajándék, amelyet „csak” elfogadni lehet. De ez az én döntésem, más nem teheti meg helyettem. És a családi hét végére megérett a szívemben az elhatározás, hogy életemet Istennek ajánlom. A lelkipásztorom jelenlétében, imádságban vallottam meg bűneimet, fogadtam el a Megváltót, mint Uramat. Isten csodája volt, hogy ez majdnem egyidőben történt feleségem megtéréssel is a táborban.

Óriási megkönnyebbülés volt, annyi év küzdelmes keresése után. Tudtam, ezek után bármi is lesz, Isten velem lesz. Felszabadító volt. Az, hogy ezek után az Ő szolgája és munkatársa lehetek.

És hogy mi történt azóta?

Megértettem, hogy a megtérés és újjászületés csak az első lépés a hívő ember életében, felemelő és kivételes pillanat, de az azt követő időszak is küzdelmes, tele örömmel és kudarcokkal. Mert bár Isten folyamatosan dolgozik rajtam, a sátán is igyekszik megkísérteni, hiszen jól tudja, bennem továbbra is ott él az új mellett a régi, bűnös ember, akit folyamatosan meg lehet kísérteni.

Megtapasztaltam, hogy Istennel lehet személyes kapcsolat. A nap bármely órájában. De azt is, mennyire fontos Istennek az embertársainkkal való kapcsolatunk, első helyen a családuknak. Isten elkezdte formálni a jellememet, rendbe tenni az életem megromlott részeit. Pl. a szüleimmel való kapcsolatunk majd 20 éves terhét engedte rendezni, miután megmutatta számomra, hogy a szüleim bűne eltörpül az én bűneimhez képest. A büszkeségem soha nem engedte volna, hogy saját erőből bocsánatot kérjek tőlük, ezt csak Isten tudta kimunkálni bennem. Hálás vagyok neki ezért.

Isten azóta is formál engem, de akik közelebbről ismernek, meg tudják erősíteni, hogy van még mit elvégeznie. :-)

Végül **megtanultam, hogy Isten kezében én egy lámpás vagyok**, akit ő nem akar a véka alá rejteni, terve van velem, használni akar a családomban, a gyülekezetben, a munkahelyen, egyszóval mindenhol.

Ha Te is úgy látod magad, mint én akkor, amikor olyan jó ember voltam, de még nem fogadtad be Jézust a szívedbe, akkor javaslom, keress meg valamelyik lelkipásztorunkat, vagy gyere el a gyülekezeti táborba Nagybörzsönybe.

Ne félj megtenni a következő lépést, mert van ígéretünk:

Az Írás ugyanis azt mondja:

Senki nem vall szégyent, aki benne hisz. (Róm. 10,9-11)

Gábor Tamás (2023. május 6.)

Imaéjjel

Ha október vége, őszi szünet kezdete, akkor Imaéjjel. Immáron 9-ik alkalommal csatlakoztunk a gyülekezet ifjúságával a Kárpát-medencei Református Ifjúsági Imaéjjel programjához.

Országhatáron innen és túl több száz fiatal imádkozott együtt október 25-én éjszaka. A Gyülekezeti Otthonban a Tatabánya-Bánhidai ifjúsági közösséggel voltunk együtt, közel 50-en. A témánk idén a 2024-es központi gondolathoz, az Élő Igéhez kapcsolódott. A nyitó áhitatot Bátki Márton Boldizsár, komáromi beosztott lelkész tartotta, a dicsőítés szolgálatát pedig gyülekezetünk zenekara végezte. Ezt követően játékos feladatokban ismerhették meg egymást a résztvevők, majd az Élő Ige témáját beszélgettünk ki kicsoportokban. Ebben Visky András – az Élő Ige év fővédnöke – gondolatai adtak iránymutatást, aki még januárban elmondott beszédében Isten Igéjét a szerelemhez hasonlította. Ezután az este fénypontja, az imaséta következett a templomban. Az estét éjfélkor úrvacsorai közösséggel zártuk, hálát adva Isten Igéjéért és erőt merítve a további szolgálatokhoz.

Jól érzem magam – Bizonyágtétel

Az elmúlt egy évem az úgy nézett ki, hogy jártam egy úton, amiről azt hittem, hogy az enyém. Sok vágyam teljesült. Kollégista voltam, lett barátom, voltak barátnőim az iskolában és a kollégiumban is, és jártam egy befogadó közösségbe az IFI-re. Lényegében mindenem megvolt, ami egy filmbe illő, boldog élethez elég lett volna. Ennek ellenére nem éreztem magamat jól, mert hiába vetek körül az emberek szinte mindenhol, egyedül éreztem magam.

A barátommal csak nagyon keveset tudtam találkozni, és ez nekem egy idő után nehezebb lett. IFI-n éreztem azt a különbséget, hogy én csak ritkán vagyok itthon a kollégium miatt és a többiek többet tudnak egymásról, nagyrészt azért, mert ők Tatán tanulnak, járnak edzésekre, zene órákra és ráadásul a többség a Református Gimnáziumba jár.

Szóval ott sem éreztem magamat úgy igazán fontosnak. Aztán amikor anyával annyira összevesztünk, hogy kivett a kollégiumból, úgy éreztem az egész világ összeesküdött ellenem. Ezért ellöktem magamtól a barátomat, nem jártam vissza a kollégiumba, csak ha kellett onnan pár cucc, amíg ki nem költöztem teljesen, nem tartottam a kapcsolatot a szobatársaimmal és nem jártam IFI-re sem. Csak iskolába mentem, ott is egy kicsit elszigetelődtem a barátnőimtől, és jöttem haza. Eleinte sokat veszekedtünk otthon anyával, de aztán nem nagyon volt rá idő, mert sokszor este 6 óra körül érkeztem haza, akkor meg tanulnom kellett, mert a nyakamon volt az év végi történelem vizsga, utána meg a kiállításra kellett koncentrálnom, amit minden év végén szervez az iskolám. A dolgomra koncentráltam és eltereltem a figyelmemet a problémákról.

Aztán elkezdődött a készülődés az alsós hittantáborra, ahol én is szolgáltam. Az egyik megbeszélés után maradtam IFI-n és pont a félelmeink volt a téma. Én mások előtt félek sírni. Az alkalom záró imádsága alatt elkezdtem sírni, aztán amikor vége lett az imának kimenekültem a mosdóba zokogva. Nem akartam és nem is tudtam magamba fojtani a sírást, pedig ebben már nagy gyakorlatom volt.

Miután mindenki elment, beszéltem Balázssal (*Farkas Balázs lelkipásztorral - a szerk.*), ami egy kicsit megnyugtatta a lelkemet. Isten szembesített azzal, hogy **az, amitől félünk nem feltétlenül rossz dolog**, és attól, hogy nem vesszük figyelembe, még mindig ott lesz.

Aztán a tábori előkészületek alatt megéltem azt, hogy milyen, amikor számít a jelenlétem és nélkülem nem lenne ilyen könnyű, mert nem lenne elég segítő. Azt is megéltem a táborban, hogy milyen, amikor a gyerekek megszeretnek, és ezt az érzést én is viszonzozhattam. Mind e közben már megbántam, hogy ellöktem magamtól a barátomat, és hogy bezárkóztam a barátnőim előtt is.

Ezt követően elkezdődött az IFI tábor is, és megismertem sok új embert, egy nagyon jó csoportba kerültem, és 1-2 személyt, akit már előtte is ismertem, jobban megismerhettem. Az IFI táborban végig motoszkált bennem valami, aminek hatására a csoportomban mindenki előtt megnyíltem és elmeséltem nekik, hogy a tavaszom az nem éppen pompásan indult. De végül csak az utolsó éjszaka tárta fel előttem Isten az egész heti furcsa érzés értelmét egy lelki gondozói beszélgetésen és az imasétán. Az imaséta utolsó állomásának az utolsó mondata így szólt: **„Menj, és tedd meg az első lépést!”**

Én ezt egy égi üzenetnek éreztem és beszéltem a volt barátommal, amin már egy ideje őrlődtem. A bizonytalanság ott volt bennem, és féltem attól, hogy ez nekem nem fog menni, de Isten segítségével sikerült legyőznöm a félelmeimet.

Ez után a tábor után a Gyülekezeti táborban a dicsőítő szolgálat is megtette a maga hatását. A dicsőítés számomra egy lelki táplálék. Amikor a tábor előtti próbára mentem, kicsit izgultam, hogy nem illek majd oda. Amikor már ott voltam, és énekeltünk, semmi kétségem nem volt a felől, hogy én oda is tartozom. Az út, amin eleinte mentem egy éles kanyart vett egy másik, és jobb irányba.

Istennek köszönhetem, hogy most már jól érzem magam a bőrömben, akárhol is vagyok.

Tamás Vera (2023. szeptember 3.)

Diakóniai kirándulás

Október 12-én gyülekezetünk Diakóniai Bizottsága (Dr. Kádár György bizottság vezető, Farkas Balázs lelkipásztor, valamint a bizottsági tagok: Szaladosné Popovics Kinga, Erdei-Beck Anikó és Dr. Kranjec Ferenc.) egy „tanulmányi” kiránduláson vett részt a Szilágyi Dezső téri Budai Református Egyházközségben.

Küldöttségünket Csenki Zsuzsa fogadta, aki már 20 éve a gyülekezet diakóniai presbitere. Megbeszélésünkön jelen volt még a gyülekezet főállású diakóniai szolgálója is. Örömmel hallgattuk a több, mint 100 éves diakóniai múltra visszatekintő szolgálati hálózatuk gazdagságáról szóló beszámolót, igei elhívásokról a bizonyágtételt. A gyülekezet 3 fő területre osztja a diakóniai szolgálatát: az első a gyülekezeti tagok közötti szolgálat.

Ez elsősorban az idős testvérek meglátogatását jelenti, akiket havi rendszerességgel felkeres egy-egy szolgáló, hogy igeolvasással, közös imádsággal, de sokszor gyakorlati segítségnyújtással támogassanak.

A következő szint a gyülekezet körüli rászoruló és szegények megsegítése. Számos családot, szeretetszolgálati intézményt támogat a gyülekezet adományokkal, hogy az ott élők is megérezzék rajtuk keresztül Isten szeretetét.

A harmadik szint a távoli gyülekezetek megsegítése. Délvidéken, Erdélyben, Felvidéken és Kárpátalján is van egy-egy gyülekezet, amelyet rendszeresen támogat a budai közösség nem csak anyagilag, de személyes jelenlétükkel is a találkozások idején.

Természetesen méretében és tapasztalatában a Budai Gyülekezet előttünk jár, de sok mindenben mi is hálások lehetünk Isten munkájáért a tatai diakónia számos területén. Mégis, ennek a napnak az élménye bennünk is sok új gondolatot indított el a szolgálaink kapcsán, melyhez kérjük a gyülekezet segítségét és imádságát is.

Hálások vagyunk a megélt pillanatokért, ajándékokért Istennek és köszönetet mondunk a találkozásért a Budai Református Egyházközségnek!

Üzenet a Tatai Református Családi Bölcsőde Hálózatból

**„Okozz másoknak örömet, amikor csak teheted.
Adj, dicsérsz, segíts, hajolj le, szárítsd a könnyeket!”**

(Tóth Endre)

Ezzel a szép idézettel tudjuk a mi munkánkat a legrövidebben bemutatni, hiszen a kisgyermeknevelő munkája erről szól.

Legfiatalabb kisgyermekünk 13 hónapos, a legidősebb 35 hónapos. Hisszük, hogy a vegyes életkorú csoportokban létre tud jönni egy családi légkör.

Elmúlt ismét egy év. Eseménydús nevelési évünk volt a bölcsődéinkben, számos jó programmal. Az őszi bölcsődéinkben a beszoktatásról, ismerkedésről szól. Az elválást a kisgyermek sírással mutatják ki, ezért a mi dolgunk, lehajolni és szárítani a könnyeket.

A harmonikusan, sokoldalúan fejlődő kisgyermek nyitottak az őket körülvevő környezet ingereire, kitartóak, aktívak, tevékenyek. Folyamatosan fejlődő személyiségek. Hamar kiismerik magukat a napirend megismerésével, ami biztonságérzetet és állandóságot jelent. Erre a kisgyermek korban különösen nagy szükség van. Testileg és lelkileg akkor gyarapodik, ha tudja, ismeri a dolgok egymásutánosságát, tudja, hogy mit várnak el tőle és mit várhat ő az őt körülvevő világtól.

Az adventi készülődés időszaka is sok meglepetést tartogatott a gyermekek számára. Családi délután keretében mézeskalács sütéssel, díszítéssel és evéssel kezdődött. A családok szívesen vettek részt a közös programon és sok-sok mézeskalács szagát, sütése és kóstolása történt, nagy szeretettel. Együtt gyúrták a kalácsot és közben beszélgettek és beszélgettek.

Gyertyagyújtással, énekléssel hangolódtunk az ünnepekre. Az újév legnagyobb eseménye a farsang. A farsangi mulatság nagyon közkedvelt a kisgyermekeknek, hiszen más bőrébe bújhatnak.

A tavaszi, keresztyén ünnepekről sem feledkezünk meg. Egy-egy énekkal és történettel ismerkedhetnek a gyermekek. Minden alkalommal rajzolunk, festünk az adott témakörhöz egy oda illő képet.

Húsvétkor meglátogatt bennünket egy élő nyuszi. Volt is nagy öröm.

Május első vasárnapján az Édesanyákért adunk hálát. A kisgyermek maguk által készített ajándékkal lepik meg édesanyjukat és nagymamájukat.

Gyermeknap alkalmával, ismét a városban kirándultunk a városi kisvonattal.

Minden kisgyermek 3. születésnapját megünnepeljük. Enekkel köszöntik az ünnepeltet a csoporttársak. Izgatottan várják, hogy mikor lesz a saját születésnapjuk, de annál nagyobb öröm nincs, amikor rájuk kerül a sor.

A nyári időszakban sokat vagyunk a játszódvarunkon. Homokázás, pacsálás és néha a sarazás is kedvelt időtöltés.

Az óvodába menő kisgyermekektől egy családi délután keretében búcsúztunk el. A kisgyermeknevelők a Kiskakas gyémánt félkrajcárja című mesét adták elő, ami nagy sikert aratott. Tartalmas nevelési évünk volt.

„A kisgyermek pedig növekedik és erősödik lélekben, teljesedve bölcsességgel és az Isten kegyelme vala ő rajta.” (Lukács 2:4)

Baloghné Kovács Zsuzsanna
bölcsőde hálózat vezető

FIFA 7vége

Másodszor rendeztük meg a Fiatal Felnőttek Alkalmát evangelizációs hétvégeként Vérttestolnán, november 9-10-én. 23 fiatal jelentkezett az eseményre, amelynek a témája: „Kelj fel és járj, avagy szabadulás a bénaságainkból.”

A hétvége központi gondolata egy felismerés: mindenki béna, mindenki bénázik. Nem csak a fiatalok a kezdeti lépéseiknél a felnőttek világában, de a bűn miatt mindenkinek van olyan megbénult rész a lelkében, amiben ma is csak az evangélium felszabadító ereje képes változást hozni. A hétvégén az újszövetség gyógyítási történeteiből értettük meg Isten válaszát a bénultságunkra: a bethesdai beteg (Jn 5); a béna meggyógyítása, akit leengednek a tetőn keresztül (Lk 5); az apostolok meggyógyítják a bénát (ApCsel 3). Szombat délelőtt áhítattal és ismerkedős játékokkal kezdtünk, majd egy előadás és az azt követő kiscsoportos beszélgetés következett. Ebéd után elsétáltunk a Pes-kő barlanghoz, ahol csodálatos kilátás tárult elénk. Miután visszaérkeztünk a szállásunkra egy bizonyágtételes rész következett. Gyülekezetünk két tagját: Szaladosné Popovics Kingát és Fábrián-Lukács Juditot hívtuk meg, hogy tegyenek bizonyágot Isten hatalmáról az élettörténetük alapján. Az estét evangelizációval és imasétával, majd egy kötetlen beszélgetéssel, társasjátékkal zártuk. Vasárnap reggel istentiszteleten és úrvacsorai közösségben lehettünk együtt, mely után összefoglaltuk a hétvége tapasztalatait, megbeszéltük, hogyan tudna találkozni ez a generáció istentiszteleteken kívül is.

Terveink szerint Budapesten és Tatán is 2 hetente házcsoport jellegű találkozásokat szervezünk, hogy a 18-30 év közötti korosztály Isten Igéje köré gyűlhessen csoportosan is. Ezekre az alkalmakra várjuk az érdeklődőket, azokat is, akik nem voltak velünk a hétvégén. Köszönjük a szervezést Strifler Zoltánné Niki,

Dr. Szabó Előd, Farkas Balázs lelkipásztoroknak és Köblös István presbiternek.

Az élményeket Szikszai Sára foglalja össze:

Fantasztikus volt látni, hogy a tavaszi hétvége valóban áldottá sikerült, hisz a most megjelent kis csapat nagy hányada már nem első-bálozóként volt jelen. A témánk pedig „Szabadulás a bénaságainkból”, meglepően aktuálisnak bizonyult körünkben.

A hétvége során Jézus Krisztus gyógyításain keresztül vizsgálhattuk meg, hogy a mi személyes életünkben hol jelennek meg gyengeségek, hol jelenik meg bennük Krisztus, valamint, hogy mi hogyan fogadjuk a gyógyítási kísérletet. Fiatal felnőtteként kiemelten fontos, hogy ebben a folyton változó életszakaszban újra és újra rátekintsünk a múltunkra, a jelenünkre és az aktuális jövőképeinkre. Azt hiszem, a többiek nevében is mondhatom, hogy ismét egy fontos pontja volt a lelki utazásunknak ez a hétvége. A változatos programoknak köszönhetően pedig mindenki találhatott olyan alkalmat, mely során közelebb kerülhetett az Úrhoz.

Van, aki a tanítás, áhítat vagy az evangelizáció során gazdagodott, míg mások a közös programok, vagy a kirándulás során a közösség építő erejében bizonyosodtak meg újra. Megint mások az imasétán, a „törött tükör” állomásán jutottak közelebb a felismeréshez, hogy Isten a hiányosságainkkal együtt fogad el minket. A kiscsoportban pedig egymásért imádkozva kértük Isten áldását az adott személy „bénaságaiból való szabadulására”. Vérttestolnán másfél napig áhítatos csend, dicsőítő énekek és hangos nevetés töltötte be november második hétvégéjén. Hálásak vagyunk, hogy ilyen áldott körülmények között újra mi is közösségben lehetünk, miközben Istenről és a teremtett világról gondolkodhatunk.

**2025-ben folytatjuk a FIFA alkalmakat!
Soli Deo Gloria, Egyedül Istené a dicsőség!**

HÁZASRANDI
Házasságmegújító sorozat

*Áhítat, rövid előadások,
beszélgetés kettesben
egy finom desszert mellett.*

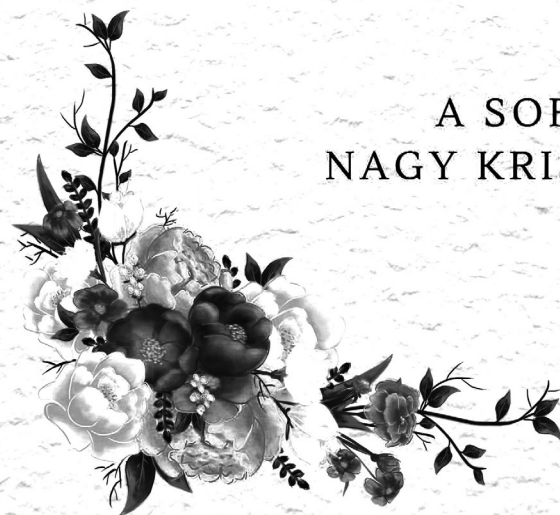
SZERETETTEL VÁRJUK A HÁZASPÁROKAT
SZOMBAT ESTÉNKÉNT 18 30-TÓL
A REFORMÁTUS KISTEMPLOMBAN
TATA, SOMOGYI B.U.5.

2025. FEBRUÁR 1., 8., 22.
MÁRCIUS 1., 8., 15., 29.

TOVÁBBI INFORMÁCIÓ:
WWW.REFTATA.HU/HAZASRANDI
E-MAIL: NAGYKRISZTITATA@GMAIL.COM

JELENTKEZÉSI LINK:
[HTTPS://TINYURL.COM/YX2TPMEZ](https://tinyurl.com/yx2tpmez)

A SOROZATOT VEZETI:
NAGY KRISZTINA LELKIPÁSZTOR

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink:

Gyülekezeti csoportok alkalmai:

BIBLIA ÓRA:

Minden hónap első szerdáján 18.00

NŐI KÖR:

2025. január 10. 18.00
2025. február 14. 18.00
2025. március 14. 18.00

PRESBITERI BIBLIA ÓRA:

2025. január 29. 18.00
2025. február 26. 18.00
2025. március 26. 18.00

FÉRFIKÖR:

2025. január 15. 18.00
2025. február 12. 18.00
2025. március 12. 18.00

ÉNEKKARI PRÓBA:

Minden csütörtökön 18.00 órától
a Tóvárosi Kistemplomban.

Bibliás alkalmak:

**ISTENTISZTELET MINDEN VASÁRNAP
9.00 ÓRAKOR TÓVÁROSON A KISTEMPLOMBAN,
10.00 ÓRAKOR TATÁN A TEMPLOMBAN.**

A vasárnapi 10 órás istentisztelettel párhuzamosan
gyermekmegőrzés és gyermek-istentisztelet is van
a gyülekezeti termeinkben.

Istentisztelet csütörtökön délelőtt
mindkét idősek otthonában.

VASÁRNAPI IMAÓRA

18.00 órától a Tóvárosi Kistemplomban.

Támogassa a Harangszó megjelenését!

*Az újságot adományokból tartjuk fenn,
és ingyen jut el gyülekezetünk valamennyi tagjához.
Ha valaki anyagilag is segíteni tudja az újság megje-
lenését, annak neve, illetve cégének, vállalkozásának
a neve megjelenhet az újság hátoldalán.*

Várjuk a támogatók jelentkezését!

Köszönjük segítségüket!

Hivatali nyitva tartás

Hétfőn és pénteken 9-12 óra között, szerdán pedig 14-17 óra között várjuk Kedves Testvéreinket! Természetesen a korábbi évtizedek szokásának megfelelően valamennyi gyülekezeti alkalomhoz kapcsolódóan lehetőség van a hivatali ügyintézésre is. A fogadási időn túl is állunk a gyülekezet tagjainak rendelkezésére, de kérjük ilyen esetekben az időpont egyeztetését. A hivatal 34/380-616-os, valamint 30/380-8496-os telefonszámán van lehetőség a személyes találkozás megbeszélésére.

TATAI-TÓVÁROSI HARANGSZÓ

A Tatai Református Egyházközség hivatalos lapja

Készült: a gyülekezet kiadásában.

ISSN 3004-264X

Szerkesztette, felelős kiadó: *Dr. Szabó Előd*

Előkészítés: *BCs* Nyomtatás: *Sollers*

**A gyülekezet tagjaihoz a presbiterek útján
jut el a Harangszó.**

Itt vagyunk:

2890 Tata, Kocsi u. 15. Tel.: 34/380-616

E-mail: hivatal@reftata.hu

Gyülekezetünk honlapja: www.reftata.hu

Az egyházközség bankszámlaszámai:

Tatai Református Egyházközség
11600006-00000000-04348612 (Erste Bank)
11740047-20132675 (OTP)

A Tatai Református Gimnázium honlapja:

www.refi-tata.hu

Kenderke művészeti iskolánk honlapja:

www.kenderke.hu

A Harangszó megjelenését a Sollers Nyomda támogatta.

**Ofset-, digitális és tamponnyomtatás.
Minden, ami nyomdával kapcsolatos:**

*Havilapok, könyvek, prospektusok,
naptárak, szórólapok, plakátok,
üggyitelti nyomtatványok, névjegykártyák,
borítékok, ajándéktárgy emblémázás,
stancolás... a grafikai tervezéstől
a nyomdai kivitelezésig!*

Forduljon hozzánk bizalommal!

BD Sollers Kft.

Tata, Komáromi u. 55.

Tel.: (+36) 30-351-7502

E-mail: info@bdsollers.hu

www.bdsollers.hu